

Напрѣдъ да си го поведе,
Сладичко да му посвири,
Галено да го помами
Къмъ широки тамъ поляни,
Обрасли съ трѣва, злакове;
Къмъ студениѣ вадички,
Бликливи горѣ въ скалитѣ;
Трѣвица да си похрупне,
Водица да си попийне,
А пладнѣ кога зажари,
Подъ ширни сѣнки да легне,
Да легне стадо, пладнува.
Птиче отъ дърво зацърка,
Зацърка, тѣжно продума:
— Поплачи, стадо, пожали
За хубавѣ черноокѣ Божана!
Божанѣ на войска отиде,
Далечъ отъ тука прѣзъ гори;
Вчера го майка изпрати,
Майка и мала сестрица.
Скоро не ще се завърне,
Тебе, стадо, да разтири
По бърда и по могили,
Съ шаренѣ кавалѣ да засвири,
Та и азъ горска клетница,
Кога си пилци замѣтя,
Пѣсенѣта да му послушамъ... —
Още птиче не издума,
Изъ вити друми, отъ доло
Божанова майка вървѣше
Съсъ дребни сълзи на очи,
Съсъ тѣжни думи на уста.
Шибна тя стадо, подкара
Доло ми въ село Момяно,
Та го на пазарь продаде.

Н. Моневъ.

